



# MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 339

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 27 aprilie 2020

## SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 488 din 17 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență .....	2–3
Decizia nr. 52 din 4 februarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.....	4–9
<b>ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
55. — Ordonanță de urgență privind instituirea unor măsuri de protecție socială în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 .....	10–11
326. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 282/2020 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2017 privind Programul de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii — IMM INVEST ROMÂNIA .....	12–13
<b>DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI</b>	
227. — Decizie pentru completarea Deciziei prim-ministrului nr. 35/2020 privind numirea doamnei Simona Mihaela Bratulescu în funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului .....	14
228. — Decizie privind revocarea domnului Laurențiu Țeț din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Casei Naționale de Pensii Publice și președinte al consiliului de administrație .....	14
<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>	
689. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017 .....	15–16

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 488**

din 17 septembrie 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Maria Magdalena Pavel în Dosarul nr. 7.246/118/2016 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.650D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

**CURTEA,**

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.246/118/2016, **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență**, excepție ridicată de Maria Magdalena Pavel într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unor acte frauduloase în materia insolvenței.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât impun instanțelor să numească un expert contabil doar un practician, îngrădind dreptul la muncă al

celorlalți experți contabili ce nu au calitatea de practicieni în insolvență.

6. **Tribunalul Constanța — Secția a II-a civilă** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

7. Se arată că funcția de expert contabil practician în insolvență în cadrul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România este o funcție reglementată prin lege specială, distinctă, derogatorie de la Ordonanța Guvernului nr. 2/2000 privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară. Normele care reglementează expertizele și condițiile ce trebuie îndeplinite de către expert pentru a accede la aceste categorii speciale se circumscriu specificului activității pe care experții o întreprind în domeniul respectivei autorități de resort.

8. Pentru a dobândi calitatea de expert judiciar este necesară îndeplinirea condițiilor legale prevăzute de art. 7—17 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2000, care vizează inclusiv examinarea cunoștințelor în specialitatea solicitată. Tot astfel, pentru celelalte categorii de experți sunt reglementate condiții de examinare cu referire la specificul domeniului de activitate respectiv.

9. Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2006 în ceea ce privește expertizele întocmite de către experții contabili care au în același timp și calitatea de practicieni în insolvență conțin această condiționare determinată de reglementările normative speciale din materia insolvenței persoanei juridice.

10. Impunerea acestor condiții suplimentare de calificare a experților pentru a efectua expertize contabile în materia procedurii insolvenței persoanei juridice respectă exigențele principiului constituțional al art. 41, potrivit căruia „*dreptul la muncă nu poate fi îngrădit*”.

11. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Experții contabili care vor să accedă la statutul de expert contabil practician în insolvență nu sunt îngrădiți în dreptul lor de a-și alege ocupația, iar solicitarea de a îndeplini condiții suplimentare de cunoștințe pentru a fi înscris în tabloul practicienilor în insolvență nu reprezintă o îngrădire a dreptului lor, ci o garanție de calificare și dobândire a cunoștințelor tehnice specifice.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile legale criticate conțin o condiție specială de acces la efectuarea unei expertize în cadrul unui dosar în care sunt incidente prevederile legii insolvenței. Prin urmare, din perspectiva acestei condiționări, expertizele pot fi efectuate de orice persoană care, pe lângă faptul că îndeplinește condițiile generale prevăzute de lege, îndeplinește și o condiție suplimentară, și anume aceea a deținerii calității de practician în insolvență, adică o calificare suplimentară. Se menționează jurisprudența relevantă a instanței de contencios constituțional, respectiv deciziile nr. 545 din 7 decembrie 2004, nr. 41 din 24 ianuarie 2006 și nr. 542 din 27 iunie 2006.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 13 octombrie 2011, care au următorul cuprins:

— Art. 39 alin. (2): „(2) *Expertizele dispuse de organul de urmărire penală ori de instanța de judecată în cazurile privind*

*desfășurarea unor activități de genul celor prevăzute la art. 1, inclusiv cele de reorganizare judiciară sau lichidare, sunt efectuate de către practicieni în insolvență definitiv și compatibili.*”

17. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 41 privind munca și protecția socială a muncii.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu înseamnă că orice persoană, oricând și în orice condiții, poate exercita profesia sau meseria pe care o dorește. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 233 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 5 iulie 2004, Decizia nr. 379 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 25 octombrie 2004, și Decizia nr. 423 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 21 septembrie 2017, prin care Curtea a constatat că dreptul la muncă, dreptul la libera alegere a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă și dreptul la protecție socială, consacrate de art. 41 din Constituție, în concordanță cu reglementările din instrumentele juridice internaționale, sunt drepturi fundamentale și generale. Curtea a reținut că acestea nu sunt însă drepturi absolute, ci presupun îndeplinirea cerințelor impuse de lege cu privire la exercitarea respectivei profesii, meserii sau ocupații.

19. Considerentele deciziilor menționate sunt valabile *mutatis mutandis* și în dosarul de față. Astfel, opțiunea legiuitorului de a impune expertului desemnat să efectueze expertizele dispuse de organele de urmărire penală ori de instanța de judecată și calitatea de practician în insolvență apare ca fiind justificată, ținând cont de materia insolvenței persoanei juridice care presupune, de obicei, situații complicate legate de o anumită dinamică a procedurilor de insolvență și de faliment.

20. În aceste condiții Curtea constată că nu sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 41.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Magdalena Pavel în Dosarul nr. 7.246/118/2016 al Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și constată că prevederile art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Fabian Niculae**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 52

din 4 februarie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (2) lit. d)  
prin raportare la art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară  
internațională în materie penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 140<sup>1</sup> alin. (2) și (2<sup>1</sup>) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Mohammad Munaf în Dosarul nr. 6.330/2/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 220D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 noiembrie 2019, în prezența autorului excepției și a apărătorilor aleși ai acestuia, precum și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru data de 12 decembrie 2020, apoi, în considerarea aceluiași motive, pentru 4 februarie 2020, când a pronunțat prezenta decizie.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 9 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 6.330/2/2017, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 140<sup>1</sup> alin. (2) și (2<sup>1</sup>) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.** Excepția a fost ridicată de Mohammad Munaf în dosarul menționat, având ca obiect soluținarea unei contestații formulate împotriva unei sentințe penale.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul a susținut că normele criticate sunt neconstituționale întrucât, potrivit dispozițiilor art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții. Aceasta reprezintă o facilitate pentru persoanele condamnate în străinătate printr-o hotărâre definitivă vizând alte fapte decât cele pentru care s-a pronunțat și instanța română, constituindu-se astfel un tratament discriminatoriu în detrimentul condamnaților pentru aceleași fapte penale pe teritoriul a două state diferite. Or, în contextul unor dispoziții legale care stabilesc un astfel de tratament pentru această ultimă categorie de condamnați, situația existenței a două hotărâri potrivnice de condamnare

pentru aceeași infracțiune nu va putea fi soluținată niciodată, întrucât textul de lege interzice recunoașterea hotărârii pronunțate în aceste condiții de către statul străin.

5. Se arată, cu referire la cauza în speță, că în situația în care devine necesară recunoașterea hotărârilor penale pronunțate de către o instanță dintr-un stat care nu a încheiat cu România nicio convenție privind cooperarea judiciară în materie penală și nu există un alt tratat internațional aplicabil în cauză, devin incidente dispozițiile art. 140<sup>1</sup> alin. (3) din Legea nr. 302/2004, potrivit cărora lipsa unui tratat nu împiedică recunoașterea hotărârii judecătorești străine, dacă aceasta se dovedește necesară soluținării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa, cu excepția situațiilor prevăzute de art. 136 alin. (2) din același act normativ. Așadar, art. 136 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 restricționează aplicarea necondiționată a prevederilor art. 140<sup>1</sup> alin. 2 și următoarele din legea specială la situația în care hotărârea a cărei recunoaștere se solicită se referă la cu totul altă faptă decât cea pentru care persoana a fost condamnată pe teritoriul statului român, determinând o situație de inegalitate a cetățenilor în fața legii, dar și o încălcare evidentă a principiului fundamental de drept *non bis in idem*. De asemenea este inadmisibilă o diferență de tratament juridic între condamnații prin hotărâri definitive, pronunțate pe teritoriul a două state diferite, în funcție de infracțiunea care a făcut obiectul acestora, deoarece reprezintă o discriminare. Drept urmare, se susține că sunt neconstituționale dispozițiile art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, prin care legiuitorul a condiționat recunoașterea unei hotărâri penale străine de existența unui obiect diferit al judecării, respectiv hotărârea străină să nu vizeze aceleași infracțiuni pentru care persoana a fost condamnată definitiv în România, întrucât nu se justifică o diferențiere de tratament juridic față de persoanele condamnate pentru alte fapte, ale căror hotărâri sunt recunoscute de statul român. În aceste cazuri, diferența de tratament juridic nu mai are o justificare rațională și obiectivă, fapt ce are drept consecință un tratament disproporționat și discriminatoriu între indivizi aflați în aceeași situație, respectiv de condamnați pe teritoriul unui stat străin, încălcând principiul egalității, prin excluderea nejustificată a unei categorii de persoane de la beneficiul legii — condamnații pentru aceleași fapte.

6. Autorul excepției mai susține că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 302/2004 conferă statului român posibilitatea de a recunoaște hotărârile penale definitive și în situația excepțională în care s-a pronunțat achitarea de către instanța competentă din statul străin, în condițiile în care se invocă în fața instanței române unul dintre motivele care justifică promovarea uneia dintre căile extraordinare de atac prevăzute de Codul de procedură penală (în cauză, în contestație în anulare în baza dispozițiilor art. 426 lit. i) din Codul de procedură penală). În practica Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), aplicarea principiului *ne bis in idem* s-a pus într-o serie de cazuri vizând aspecte privind calificarea unor sancțiuni ca penale sau nepenale, caracterul (ne)definitiv al hotărârii penale, caracterul soluțiilor dispuse de procuror, motivele care au stat la baza soluțiilor de achitare (de exemplu, lipsa de probe, prescripția),

concurusul de infracțiuni, caracterul transnațional al unor infracțiuni etc. În ceea ce privește caracterul definitiv al hotărârii penale, în Cauza *Bourquain* (C-297/07), CJUE a decis că principiul *ne bis in idem* se aplică în cazul unei proceduri penale pentru fapte cu privire la care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva inculpatului, chiar și în cazul în care, potrivit legislației statului în care a fost condamnat, pedeapsa care i-a fost aplicată nu a putut fi niciodată direct executată, subliniindu-se că și o condamnare în lipsă se poate încadra în condițiile de aplicare a principiului *ne bis in idem*. În ceea ce privește motivele care au stat la baza pronunțării hotărârii de achitare, CJUE a decis că principiul *ne bis in idem* se aplică chiar dacă achitarea a avut la bază fie lipsa de probe (Van Straaten, C-150/05), fie prescripția (Gasparini, C-467/04).

7. În considerarea tuturor aspectelor menționate, se susține că dispozițiile art. 136 alin. (2) lit. d) din legea specială încalcă prevederile art. 20 din Constituție, prin ignorarea unui principiu de drept fundamental, în conformitate cu legislația internă (art. 8 din Legea nr. 302/2004) și cea internațională mai favorabilă, dar și cu numeroase exemple jurisprudențiale date la nivel european. Raportându-se la dispozițiile art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, potrivit cărora hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale, autorul excepției consideră că aceasta creează o situație de inegalitate pentru persoanele ce au fost achitate în străinătate printr-o hotărâre definitivă vizând aceleași fapte pentru care s-a pronunțat și instanța română.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Arată astfel că Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală reglementează în titlul V recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe [stat terț — statul care nu este membru al Uniunii Europene, conform art. 139 alin. (2) lit. d)] la art. 140<sup>1</sup> (aflat în capitolul II — *Proceduri speciale de recunoaștere și executare al titlului V din legea specială*), fiind prevăzută recunoașterea hotărârilor judecătorești străine în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei. Conform art. 140<sup>1</sup> alin. (2) din legea specială, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei se poate realiza, pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare. Sintagma „*proces penal în curs*” se interpretează în sensul că recunoașterea pe cale incidentală a unei hotărâri penale străine este posibilă și în faza punerii în executare a hotărârilor penale definitive, după cum s-a statuat prin Decizia nr. 9 din 15 noiembrie 2010 pronunțată într-un recurs în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite.

9. Instanța mai arată că dispozițiile speciale privind faza de executare a hotărârilor penale sunt prevăzute în art. 598 alin. (1) lit. d) din capitolul IV — *Dispoziții comune al titlului V — Executarea hotărârilor penale din Codul de procedură penală*. Potrivit acestui text legal, o persoană condamnată poate face contestație împotriva executării hotărârii penale dacă este incidentă o cauză de micșorare a pedepsei. Înalta Curte de Casație și Justiție reține că solicitarea condamnatului Mohammad Munaf privind deducerea, din pedeapsa de 10 ani închisoare în executarea căreia se află, a perioadei de detenție executate în statul Irak, respectiv din data de 23 mai 2005 până la data de 4 martie 2011, se încadrează, în drept, în dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală. Pentru a se putea deduce, însă, perioada executată în străinătate, instanța trebuie să recunoască hotărârea penală străină, ceea ce contravine dispozițiilor art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, care statuează în mod expres că hotărârea

judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. Astfel, deși art. 140<sup>1</sup> alin. (3) din Legea nr. 302/2004 stabilește că, în situațiile prevăzute la alin. (1) și (2) (care reglementează recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei), lipsa unui tratat nu împiedică recunoașterea hotărârii judecătorești străine, dacă aceasta se dovedește necesară soluționării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa; cu toate acestea, în teza finală a acestui articol se statuează, în mod expres, că dispozițiile art. 131 alin. (1), art. 132 și ale art. 136 alin. (2) se aplică în mod corespunzător. De asemenea instanța susține că art. 140<sup>1</sup> alin. (2<sup>1</sup>) din Legea nr. 302/2004 limitează, în concordanță cu prevederile alin. (3) al aceluiași articol, recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat, de pronunțarea unei hotărâri de condamnare, respectiv de executarea în întregime a unei pedepse sau considerarea ca fiind executată în statul străin. În acest sens, alin. (2<sup>1</sup>) al art. 140<sup>1</sup> din Legea nr. 302/2004 prevede în mod expres că recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat, se face dacă pedeapsa a fost executată în întregime sau a fost considerată ca fiind executată în statul străin, iar aceste aspecte au fost confirmate de statul străin, urmând a fi dedusă perioada executată efectiv. Așadar, o hotărâre judecătorească străină nu va putea fi recunoscută atunci când persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale, nici măcar în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, cum ar fi deducerea perioadei de arest preventiv.

10. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază că prevederile art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004 instituie un regim juridic discriminatoriu între persoanele condamnate în străinătate, ale căror hotărâri sunt recunoscute în România și care au posibilitatea să invoce o cauză de micșorare a pedepsei, constând în deducerea perioadei în care s-au aflat în stare de arest preventiv, și persoanele față de care s-a pronunțat în străinătate o hotărâre care nu poate fi recunoscută, potrivit dispozițiilor din legea specială, și care nu pot beneficia de deducerea perioadelor în care s-au aflat în arest. Diferența operată de norma supusă controlului de constituționalitate între cele două categorii de persoane nu se bazează pe un criteriu rațional și nu justifică un tratament juridic diferențiat, acestea aflându-se în situații juridice identice din perspectiva incidenței dispozițiilor care reglementează computarea duratei măsurilor preventive și care se subsumează prevederilor privind recunoașterea hotărârilor judecătorești străine în vederea producerii de alte efecte decât executarea în regim de detenție a pedepsei.

11. Instanța mai subliniază că deducerea duratei măsurilor preventive privative de libertate din durata pedepsei are ca scop protecția libertății individuale a persoanei, drept fundamental prevăzut la art. 23 din Constituție. Legislația penală română, respectiv art. 72 din Codul penal, prevede faptul că perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive. Totodată, potrivit art. 73 alin. (1) din Codul penal, în cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 8 (teritorialitatea legii penale), art. 9 (personalitatea legii penale), art. 10 (realitatea legii penale) sau art. 11 (universalitatea legii penale), partea din pedeapsă, precum și durata măsurilor preventive privative de libertate executate în afara teritoriului țării se scad din durata

pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România. Art. 15 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 în armonie cu art. 72 alin. (1) din Codul penal prevede că durata pedepselor și a măsurilor privative de libertate, în îndeplinirea unei cereri formulate de autoritățile române în temeiul prezentei legi, este luată în calcul în cadrul procedurii penale române și se computează din durata pedepsei aplicate de instanțele române. Or, din analiza dispozițiilor anterior menționate rezultă că se creează o situație mai grea persoanelor care au fost arestate preventiv în străinătate și față de care s-a pronunțat o hotărâre care nu poate fi recunoscută, potrivit art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, în vederea producerii de alte efecte decât executarea în regim de detenție a pedepsei, deși ar putea contribui la îmbunătățirea situației inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa, față de persoanele care au fost condamnate în străinătate, inclusiv pentru săvârșirea mai multor infracțiuni în concurs și care beneficiază de deducerea duratei măsurilor preventive privative de libertate. În plus, în cauza dedusă judecării, chiar și în ipoteza în care autoritățile irakiene, aplicând principiul *ne bis in idem*, ar fi recunoscut hotărârea instanțelor din România (prin care s-a dispus condamnarea petentului Mohammad Munaf pentru aceleași fapte) și ar fi încetat procesul penal pornit împotriva lui Mohammad Munaf, tot nu ar fi fost posibilă deducerea perioadei în care acesta s-a aflat în arest preventiv, întrucât, așa cum s-a arătat anterior, dispozițiile art. 136 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004 prevăd în mod expres că hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. În temeiul art. 47 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenumului Curții Constituționale nr. 6/2012, s-a solicitat punctul de vedere al Ministerului Justiției cu privire la normele criticate. Cu Adresa nr. 100.966 din 4 decembrie 2019, Ministerul Justiției a comunicat punctul său de vedere, potrivit căruia excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă, iar, în subsidiar, nefondată, întrucât dispozițiile atacate din Legea nr. 302/2004 nu încalcă niciuna dintre dispozițiile din Legea fundamentală nu invocată de autorul acesteia.

15. Când privește soluția de inadmisibilitate, se arată că autorul excepției, prin invocarea acesteia, urmărește extinderea domeniului de aplicare al textului de lege invocat, tinzând pe această cale la completarea legii. Or, Curtea Constituțională respinge în mod constant, ca inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate prin care se urmărește modificarea legii. Se invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 447 din 15 septembrie 2005 și Decizia nr. 624 din 17 noiembrie 2005. Totodată, se arată că excepția nu profită autorului acesteia, ceea ce determină, de asemenea, aceeași concluzie de inadmisibilitate.

16. În subsidiar, se arată că, prin procedura de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești sau a unui act judiciar străin, aceasta devine parte din ordinea juridică a statului care a recunoscut-o, producând diverse efecte (spre exemplu, executarea unei pedepse pe teritoriul acestui din urmă stat, cu aplicarea unor sancțiuni — cum ar fi măsura confiscării, deducerea unor perioade de arest, în cazul în care se constată că faptele săvârșite în străinătate ar fi concurente cu cele săvârșite în România). În Uniunea Europeană funcționează principiul recunoașterii reciproce, întemeiat pe încrederea reciprocă între statele membre. În concret, în cadrul spațiului

comun de libertate, securitate și justiție se pornește de la premisa unui grad ridicat de încredere între statele membre, dezvoltat prin intermediul valorilor comune împărtășite de acestea. Chiar și în aceste condiții, recunoașterea nu este un proces automat, ci este supus unor condiții, stabilite de către statele membre la nivel intern, cu respectarea normelor juridice europene adoptate în baza acestui principiu. Chiar și în cadrul Uniunii Europene recunoașterea hotărârilor și actelor judiciare este un act supus suveranității statelor, care, în limitele dreptului european, au dreptul de a refuza executarea pe teritoriul lor a unor hotărâri judecătorești. Înseși instrumentele de cooperare judiciară la nivelul Uniunii Europene prevăd posibilitatea unui refuz al recunoașterii, în cazul în care statul de executare constată neîndeplinirea unor condiții. Între aceste motive de refuz se află și cel care decurge din principiul fundamental *ne bis in idem*. Cu atât mai mult se manifestă această expresie a suveranității în relația cu statele terțe, nefiind posibilă recunoașterea automată a unei hotărâri judecătorești străine. Chiar tratatele și convențiile internaționale prevăd posibilitatea ca statele semnatare să aplice propria legislație, stabilind pe această cale motive de refuz al executării diverselor cereri (inclusiv de recunoaștere) formulate în temeiul acestora. Situația în care se pune problema recunoașterii unei hotărâri judecătorești în absența unui tratat internațional trebuie tratată cu și mai multă precauție, întrucât în aceste cazuri garanțiile incidente ca urmare a obligațiilor internaționale asumate prin diverse tratate nu pot fi prezumate, ci trebuie să fie subiectul unei analize atente. Prin urmare, *a fortiori*, recunoașterea unei hotărâri judecătorești poate fi refuzată în relația cu un stat terț (care nu este membru al Uniunii Europene), cu care nici nu este încheiat un tratat bilateral în materie.

17. Se mai arată că trebuie avut în vedere că hotărârea străină de achitare în speță este nu numai ulterioară celei române de condamnare pentru aceeași faptă, ci a survenit și după ce autoritățile irakiene aveau deplină cunoștință de demersurile autorităților române, efectuate încă din 2005, pentru obținerea extradării persoanei în cauză. Astfel, dacă a fost încălcat principiul *ne bis in idem*, această încălcare a fost realizată de instanțele irakiene, nu de cele române, iar acestea din urmă nu pot recunoaște o hotărâre care s-a pronunțat cu încălcarea principiului *ne bis in idem*. În acest sens se invocă punctul de vedere exprimat în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție de către reprezentantul Ministerului Public, potrivit căruia hotărârea judecătorească pronunțată în Irak este ulterioară celei pronunțate în România; or, în aplicarea dispozițiilor art. 43 din Codul penal, recunoașterea poate opera doar cu privire la perioade de arest executate anterior. Se precizează că, în speță, subzistă două hotărâri penale definitive, pronunțate la intervale de timp diferite, de către două instanțe distincte aparținând unor jurisdicții distincte: română și irakiană, iar din perspectiva acțiunii penale subzistă două soluții diametral opuse. La momentul pronunțării hotărârii judecătorești străine, acțiunea penală exercitată de statul român era soluționată definitiv, existând, așadar, în raport cu acțiunea penală exercitată de statul irakian, autoritate de lucru judecat. Prin urmare, chiar și în prezența unei hotărâri judecătorești penale anterioare, cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană, pronunțată de către o instanță judecătorească română, autoritățile irakiene au continuat procesul penal împotriva respectivei persoane pronunțând o soluție de achitare.

18. Ministerul Justiției mai arată că textul art. 147 din Legea nr. 302/2004 face referire la hotărâri penale definitive pronunțate de către instanțele judecătorești străine fără a distinge în funcție de soluțiile date de către instanțele judecătorești străine, putând fi vorba în esență despre oricare dintre următoarele soluții: condamnare, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetarea procesului penal. Atunci când, la momentul la care intervine procesul de recunoaștere a hotărârii penale străine, în ordinea juridică internă există anterioritate — o hotărâre penală definitivă de condamnare pentru aceleași fapte — *identitate perfectă* —,

aceasta constituie un motiv obligatoriu de nerecunoaștere —, art. 142 alin. 1) litera d) din Legea nr. 302/2004. A admite o astfel de recunoaștere ar conduce la o încălcare *ex lege* a principiului *ne bis in idem* și, în consecință, la existența în ordinea juridică internă a două hotărâri penale definitive pronunțate împotriva aceleiași persoane pentru aceeași faptă (caz de contestație în anulare potrivit art. 426 lit. i) din Codul de procedură penală — *împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă* sau caz de revizuire sub aspectul laturii penale prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. f) — *hotărâri judecătorești definitive care nu se pot concilia*. Legea lasă însă posibilitatea instanței de judecată investite cu recunoașterea hotărârii penale străine să analizeze *in extenso* o astfel de hotărâre în raport cu cea pronunțată anterior de către o instanță română și să constate dacă, în esență, este sau nu vorba despre aceleași fapte (acte materiale), respectiv dacă hotărârea penală străină a fost pronunțată și pentru alte fapte decât cele reținute de către instanța română, urmând ca în acest ultim caz să recurgă la o *recunoaștere parțială*.

19. Se mai arată că ipoteza invocată de către petent reprezintă o excepție, care trebuie să aibă un caracter excepțional. Legea prevede într-adevăr posibilitatea recunoașterii unei hotărâri judecătorești fără un tratat, dar nu ar fi admisibil ca în această situație recunoașterea să fie mai facilă, supusă unor condiții mai permissive decât cele aplicabile în aplicarea unui tratat internațional, ipoteză de neacceptat din perspectiva noțiunii de suveranitate națională. Tocmai deducerea arestului presupus preventiv dintr-o cauză aflată pe rolul autorităților irakiene, în care s-a pronunțat o hotărâre nerecunoscută de statul român, ar încălca suveranitatea statului român, consacrată prin art. 1 alin. (1) din Constituția României. Nici în dreptul Uniunii Europene și cu atât mai puțin în dreptul internațional penal nu există o obligație absolută de recunoaștere a unei hotărâri penale străine. Unul dintre principiile fundamentale care guvernează cooperarea internațională în materie penală este respectarea suveranității naționale.

20. Potrivit aceluiași punct de vedere, în cauză nu poate fi invocată discriminarea, așadar, nu este încălcat art. 16 din Constituție, nefiind vorba despre situații identice. În ipoteza în care nu este posibilă recunoașterea unei hotărâri judecătorești, în mod evident nu este posibilă nici recunoașterea perioadei de arest preventiv și, implicit, deducerea arestului preventiv. Totodată, se supune atenției Curții faptul că din cele reținute de instanța de judecată nici nu ar rezulta cu certitudine că ar fi vorba de un arest preventiv sau că petentul s-ar fi aflat în custodia autorităților irakiene (referința de la pagina 5 a încheierii de ședință). Față de cele arătate, se consideră că excepția este inadmisibilă iar, în subsidiar, nefondată.

#### CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere transmis de Ministerul Justiției, concluziile procurorului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 136 alin. (2) lit. d), cu denumirea marginală *Condiții pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești străine*, și ale art. 140<sup>1</sup> alin. (2) și (2)<sup>1</sup>, cu denumirea marginală *Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de alte efecte decât cel al executării în regim de detenție a pedepsei, precum și a altor acte judiciare emise de autoritățile străine*, toate din Legea nr. 302/2004 privind

cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011. Curtea constată însă că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate ridicată în cauză, Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală a fost republicată, cu renumerotarea textelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 mai 2019. Soluțiile legislative criticate se găsesc, într-o redactare identică, în art. 142 alin. (2) lit. d) și, respectiv, art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 republicată, având următorul cuprins:

— Art. 142 alin. (2) lit. d): „(2) *Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută și pusă în executare atunci când: (...) d) persoana a fost condamnată definitiv în România pentru aceleași fapte penale. În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată și pentru alte fapte penale, instanța poate dispune recunoașterea parțială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții.*”;

— Art. 147 alin. (2) și (3): „(2) *Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenție a pedepsei, se face și pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror, în faza de urmărire penală, sau de către instanța de judecată pe rolul căreia se află cauza spre soluționare.*

(3) *Recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat, se face dacă pedeapsa a fost executată în întregime sau a fost considerată ca fiind executată în statul străin, iar aceste aspecte au fost confirmate de statul străin, urmând a fi dedusă perioada executată efectiv.*”

23. Ținând seama de conținutul identic al textelor de lege citate, în numerotarea avută în vedere de autorul excepției și cea actuală, Curtea urmează a se pronunța asupra dispozițiilor criticate potrivit noii numerotări a textelor, așadar, asupra art. 142 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004, republicată, anterior citate.

24. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 124 alin. (1) și (2) referitor la înfăptuirea justiției în numele legii în condiții de unicitate, imparțialitate și egalitate. Se invocă, de asemenea, principiul *ne bis in idem*, cu referire la cadrul Uniunii Europene în materie, așadar, art. 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (CAAS), care stabilește că „o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința”.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată mai întâi, cu referire la situația de fapt reținută în Încheierea de sesizare, că, printr-o sentință definitivă prin neapelare, pronunțată în anul 2008, autorul excepției a fost condamnat în România la o pedeapsă de 10 ani închisoare, fiind încarcerat la data de 27 august 2015, când a fost predat din Irak. Susținând că, pentru aceleași fapte, instanțele din Republica Irak au pronunțat o soluție finală de achitare, la data de 3 martie 2011, în Cauza cu nr. 377/C1/2011, pentru lipsa probelor (după ce prin sentința pronunțată în primă instanță se dispuseseră condamnarea sa la trei pedepse cu moarte prin spânzurare), autorul excepției a încercat recunoașterea în România a soluției de achitare din Irak, pentru a obține deducerea perioadei de

detenție în care s-a aflat în statul Irak, între 23 mai 2005 și 4 martie 2011, din executarea pedepsei de 10 ani închisoare aplicate în România.

26. Prin Sentința penală nr. 77 din 13 mai 2016, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția I penală s-a respins cererea de recunoaștere pe cale incidentală a Hotărârii penale nr. 377 din 6 martie 2011, pronunțată de Curtea Penală Centrală din Republica Irak, și a Hotărârii nr. 609 din 30 octombrie 2011, pronunțată de Curtea Federală de Casație a Republicii Irak. Instanța română a reținut, între altele, faptul că „**ultima hotărâre rămasă definitivă cu privire la condamnarea petentului-contestator MM este hotărârea din Irak, (...) aceasta fiind hotărârea care a încălcat principiul autorității de lucru judecat a Hotărârii pronunțate la data de 28 aprilie 2008 de Curtea de Apel București — Secția I penală.** În consecință, în aplicarea art. 432 alin. (2) din Codul de procedură penală, ar trebui ca instanța să dispună în soluționarea contestației să fie anulată tocmai ultima hotărâre pronunțată, respectiv aceea de achitare, pronunțată de autoritățile din Irak, iar nu cea de condamnare pronunțată în România”.

27. După respingerea cererii astfel formulate, autorul a încercat obținerea aceluiași rezultat pe calea unei contestații la executare. Curtea de Apel București — Secția I penală a respins ca nefondată, în baza art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, contestația la executare, prin Sentința penală nr. 177/F din 2 octombrie 2017. Instanța s-a referit în considerente și la respingerea contestației în anulare anterior promovate, reținând că toată procedura urmată de instanță la pronunțarea acestei hotărâri este câștigată instanțelor din România, astfel încât nu se impune reluarea sub niciun aspect a discuțiilor relative la imposibilitatea de recunoaștere a sentințelor din Irak.

28. În continuare, autorul a formulat contestație împotriva Sentinței penale nr. 177/F din 2 octombrie 2017, cadru procesual în care a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate, prin care critică normele din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care stabilesc situațiile în care nu va fi recunoscută și pusă în executare hotărârea judecătorească străină, respectiv condițiile recunoașterii hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat.

29. Din analiza situației de fapt, Curtea reține că, în cauză, **subzistă două hotărâri penale definitive, pronunțate la intervale de timp diferite, de către două instanțe aparținând unor jurisdicții distincte: română și irakiană. Soluțiile pronunțate pentru aceleași fapte sunt diametral opuse, respectiv mai întâi de condamnare (de către statul român) și apoi de achitare (de către statul irakian).** În aceste condiții se încearcă pe calea contestației la executare, respectiv prin ridicarea unei excepții de neconstituționalitate în cadrul contestației împotriva soluției de respingere a contestației la executare, să se obțină deducerea din executarea pedepsei de 10 ani închisoare aplicate de Curtea de Apel București prin hotărâre definitivă a unei perioade în care autorul excepției a fost privat de libertate în Irak.

30. Examinând, în continuare, normele criticate, Curtea constată că Legea nr. 302/2004 cuprinde în titlul I *Dispoziții generale capitolul I intitulat Domeniul de aplicare și principii generale ale cooperării judiciare internaționale în materie penală.* Potrivit art. 1 din acest capitol, recunoașterea și executarea hotărârilor reprezintă o formă de cooperare judiciară internațională în materie penală. Articolul 3 din lege stabilește **limitele cooperării judiciare**, respectiv faptul că „*aplicarea prezentei legi este subordonată protecției intereselor de suveranitate, securitate, ordine publică și a altor interese ale României, definite prin Constituție*”. De asemenea art. 8 din lege consacră principiul *Non bis in idem*, stabilind între altele,

în alin. (1), următoarele: „(1) *Cooperarea judiciară internațională nu este admisibilă dacă în România sau în orice alt stat s-a desfășurat un proces penal pentru aceeași faptă și dacă:*  
a) *printr-o hotărâre definitivă s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal.*”

31. **Titlul V al legii** reglementează distinct **Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești, a ordonanțelor penale și a actelor judiciare în relația cu statele terțe.** Art. 136 alin. (1) cuprins în acest titlu îi definește **domeniul de aplicare**, după cum urmează: „*Prezentul titlu se aplică în relația cu statele terțe, în domeniul recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești și ordonanțelor penale, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte, iar, în absența acestora, pe bază de reciprocitate. Dispozițiile prezentului titlu se aplică deopotrivă, în completare, situațiilor nereglementate prin tratatele internaționale. Dispozițiile capitolului III se aplică și în relația cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispozițiilor speciale.*” Capitolul III la care face referire textul citat se referă la *Proceduri speciale de recunoaștere și executare.*

32. În prezenta cauză **sunt criticate dispoziții cuprinse în titlul V, precitat, respectiv art. 142 alin. (2) lit. d),** cuprins în capitolul II — *Recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești străine, secțiunea 1 — Transferarea persoanelor condamnate, deținute în state terțe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii privative de libertate într-un penitenciar sau unitate sanitară din România, și art. 147 alin. (2) și (3),* cuprins în capitolul III — *Proceduri speciale de recunoaștere și executare.*

33. Analizând titlul și capitolele legii din care fac parte, precum și conținutul textelor de lege criticate în cauză, Curtea constată că **nu au nicio legătură cu situația autorului excepției, întrucât acesta nu este o persoană condamnată într-un stat terț, ci este o persoană care a fost condamnată în România, iar în statul terț a fost achitată ulterior (la interval de trei ani de la hotărârea de condamnare pronunțată în România).** Achitarea s-a pronunțat ca urmare a unui proces distinct derulat acolo, unde soluțiile au fost de la pedeapsa capitală la achitarea în cele din urmă pentru lipsă de probe, cunoscându-se condamnarea precedentă din România.

34. Așadar, în situația autorului excepției nu se pune problema recunoașterii unei hotărâri de condamnare pronunțate într-un stat terț, astfel încât **art. 142 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, care se referă la punerea în executare a unei astfel de hotărâri, nu își găsește incidența.**

35. **Aparent,** normele care ar avea legătură cu cauza supusă soluționării Curții ar fi cele cuprinse în capitolul III al titlului V din Legea nr. 302/2004 — *Proceduri speciale de recunoaștere și executare,* din care fac parte dispozițiile art. 147 alin. (2) și (3), criticate, aparentă susținută și de modul de formulare a excepției de neconstituționalitate, care privește dispozițiile art. 142 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală. Examinând însă conținutul dispozițiilor art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 302/2004, Curtea constată că vizează, de asemenea, **alte ipoteze juridice decât cea în speță,** regula instituită de legiuitorul român fiind aceea că „*recunoașterea hotărârilor judecătorești străine, în vederea deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat, se face dacă pedeapsa a fost executată în întregime sau a fost considerată ca fiind executată în statul străin, iar aceste aspecte au fost confirmate de statul străin, urmând a fi dedusă perioada executată efectiv*”. Or, câtă vreme în situația autorului excepției nu există o hotărâre de condamnare definitivă în statul terț, nu subzistă ipoteza „*deducerii perioadei executate în detenție pe teritoriul altui stat*”. Se observă astfel că detenția din Irak a fost în executarea altor măsuri decât cele de executare a unei hotărâri definitive de condamnare; așadar, se încearcă



deducerea perioadei în care autorul s-a aflat în detenție altfel decât în executarea unei hotărâri definitive de condamnare, situație juridică în afara sferei de incidență a normelor citate.

36. Curtea constată în acest sens că **prin criticile formulate se tinde, în realitate, la o completare a textelor de lege** în sensul reglementării ipotezei în care se află autorul excepției de neconstituționalitate, respectiv aceea când nu subzistă două hotărâri judecătorești de condamnare pronunțate în state diferite pentru aceeași faptă, ci una de condamnare și cealaltă de achitare. Distinct de aspectele de interpretare și aplicare a legii în acest context specific, care nu intră în atribuțiile Curții Constituționale, ci trebuie analizate de instanțele investite în cauză, acceptarea unor astfel de critici prin care, practic, se dorește introducerea unei noi ipoteze de reglementare **ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, încalcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992** privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Deși există situații în care Curtea a constatat că omisiunile legislative prezintă relevanță constituțională și s-a investit, complinind omisiunea pe calea unei decizii interpretative, în cauză nu subzistă o asemenea ipoteză. Rezolvarea situației complexe invocate, care îmbină elemente ce țin, pe de o parte, de interpretarea și aplicarea legii într-o situație specifică, cu multe elemente particulare, cum ar fi succesiunea în timp și conținutul hotărârilor pronunțate, durata și condițiile privării de libertate, iar, pe de altă parte, elemente de legiferare, nu se poate realiza pe calea controlului de constituționalitate, excepția de neconstituționalitate fiind, prin urmare, inadmisibilă.

37. Din aceeași perspectivă, Curtea constată că nu este îndeplinită nici condiția de admisibilitate constând în „*legătura cu soluționarea cauzei*”, prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Legătura cu cauza, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, **presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ** pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea

procesului (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Potrivit Curții, **incidența textului de lege criticat** în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești **nu trebuie analizată în abstracto, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat** (Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014); lipsa unui interes real, personal al autorului excepției în promovarea acesteia are drept consecință faptul că posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia, ci ar privi numai drepturile altor persoane (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014).

38. În cauză, în măsura în care Curtea Constituțională ar constata neconstituționalitatea normelor criticate, soluția pronunțată nu doar că nu ar profita autorului excepției de neconstituționalitate, dar ar produce consecințe negative și în alte cauze câtă vreme s-ar constata, de fapt, neconstituționalitatea uneia dintre consacrările legale ale principiului *ne bis in idem*. În sensul acestei semnificații a reglementărilor criticate sunt atât punctul de vedere exprimat de Ministerul Justiției, cât și al Ministerului Public. Ministerul Justiției reține în acest sens faptul că „a admite o astfel de recunoaștere ar conduce la o încălcare *ex lege* a principiului *ne bis in idem* și pe cale de consecință la existența în ordinea juridică internă a două hotărâri penale definitive pronunțate împotriva aceleiași persoane pentru aceeași faptă (...)”. Tot astfel, reprezentantul Ministerului Public a observat, inclusiv cu privire la normele la care se face raportarea actualului art. 142 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 302/2004, că *ratio legis* al actualului art. 147 alin. (3) din Legea nr. 302/2004 este justificată tot prin prisma principiului *ne bis in idem*. Astfel, când pedeapsa pronunțată de statul străin nu ar fi fost executată decât în parte, prin recunoașterea hotărârii judecătorești străine, scopul nu ar mai fi fost deducerea perioadei executate, ci executarea restului de pedeapsă pronunțată de instanța străină pentru aceeași faptă ca cea pentru care persoana a fost condamnată în România, și astfel s-ar ajunge la punerea în executare și a hotărârii judecătorești străine, pentru aceeași faptă, cu încălcarea principiului menționat.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (2) lit. d) prin raportare la art. 147 alin. (2) și (3) din Legea nr. 303/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, excepție ridicată de Mohammad Munaf în Dosarul nr. 6.330/2/2017 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 februarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Prim-magistrat-asistent,  
Marieta Safta

# ORDONAŢE ŞI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### ORDONAŢĂ DE URGENŢĂ

#### privind instituirea unor măsuri de protecţie socială în contextul situaţiei epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2

Având în vedere Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României şi Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgenţă pe teritoriul României, precum şi hotărârile Comitetului Naţional pentru Situaţii Speciale de Urgenţă, ţinând seama de măsurile legislative luate pentru limitarea răspândirii virusului, măsuri care au vizat acţiuni în domeniul sănătăţii publice, concomitent cu limitarea sau întreruperea activităţilor socioeconomice,

luând în considerare evoluţia situaţiei epidemiologice pe teritoriul României şi evaluarea riscului de sănătate publică pentru perioada imediat următoare, care indică o creştere masivă a numărului de persoane infectate cu coronavirusul SARS-CoV-2, precum şi a deceselor acestora,

având în vedere situaţiile concrete ivite în practică, în care, pentru persoanele care la data decesului nu mai aveau calitatea de asigurat, deşi au contribuit la sistemul public de pensii anterior survenirii decesului, nu se acordă ajutor de deces, şi de asemenea în cazul oricărui dintre părinţi care beneficiază de indemnizaţie şi concediu pentru îngrijire copil până la 2 ani, în cazul decesului acestora sau al copilului,

ţinând seama de faptul că în Registrul general de evidenţă a salariaţilor REVISAL se înregistrează doar contractele individuale de muncă, iar calitatea de asigurat se dobândeşte şi în baza exercitării unui raport de serviciu,

având în vedere necesitatea reglementării situaţiilor care vizează acordarea despăgubirilor în caz de deces în baza unor documentaţii simplificate,

având în vedere necesitatea identificării măsurilor de natură a proteja activitatea angajatorilor şi de a veni în sprijinul beneficiarilor de indemnizaţii, în speţă asiguraţii care beneficiază de concedii pentru incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau boală profesională, reglementate de Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă şi boli profesionale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, se impun dispoziţii specifice privind plata certificatelor de concediu medical acordate în perioada stării de urgenţă.

Ţinând cont de faptul că în perioada stării de urgenţă nu se pot elibera recomandări medicale în vederea obţinerii dispozitivelor medicale reglementate de Legea nr. 346/2002, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, pentru persoanele care beneficiază de dispozitive medicale în vederea corectării şi recuperării deficienţelor organice, funcţionale sau fizice ca urmare a unui accident de muncă sau boală profesională,

având în vedere faptul că aceste elemente vizează interesul general public şi constituie situaţii de urgenţă şi extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituţia României, republicată,

**Guvernul României** adoptă prezenta ordonanţă de urgenţă.

Art. 1. — (1) În cazul persoanelor decedate în perioada instituirii stării de urgenţă instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României şi prelungite prin Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgenţă pe teritoriul României şi care, la data decesului, nu mai aveau calitatea de asigurat în sistemul public de pensii, ajutorul de deces prevăzut de Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările şi completările ulterioare, se acordă dacă în ultima lună calendaristică, anterioară stării de urgenţă, persoana a avut calitatea de asigurat obligatoriu în sistemul public de pensii, indiferent de stagiul de cotizare realizat în respectiva lună.

(2) Ajutorul de deces se acordă şi în cazul decesului, pe perioada instituirii stării de urgenţă instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României şi prelungite prin Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgenţă pe teritoriul României, persoanei aflate în concediu pentru creşterea copilului până la împlinirea vârstei de 2 ani, respectiv până la 7 ani în cazul copilului cu handicap, acordat în baza Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 111/2010 privind concediul şi indemnizaţia lunară pentru creşterea copiilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2011, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi în condiţiile art. VI alin. (4) şi (5) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 32/2020 privind modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 30/2020 pentru modificarea şi completarea unor acte normative, precum şi pentru stabilirea unor măsuri în domeniul protecţiei sociale în contextul situaţiei epidemiologice determinate de răspândirea

coronavirusului SARS-CoV-2 şi pentru stabilirea unor măsuri suplimentare de protecţie socială, cu modificările şi completările ulterioare, sau al unui membru de familie al acesteia, aşa cum este definit în art. 126 alin. (2) din Legea nr. 263/2010, cu modificările şi completările ulterioare, dacă, anterior intrării în concediu, persoana în cauză era asigurată obligatoriu şi raportul de muncă cu entitatea angajatoare a fost suspendat.

(3) În vederea stabilirii pensiilor de urmaş şi acordării ajutorului de deces, ca urmare a deceselor înregistrate în perioada stării de urgenţă, serviciile publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor sau oficiul de stare civilă din cadrul serviciilor publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor sau primăriilor unităţilor administrativ-teritoriale unde nu funcţionează astfel de servicii sunt obligate ca, în ziua înregistrării actului de deces, să transmită casei teritoriale de pensii competente, în funcţie de domiciliul persoanei decedate, extras pentru uz oficial de pe actul de deces prin poştă electronică. Această obligaţie încetează la 30 de zile de la data încetării stării de urgenţă.

(4) De prevederile alin. (1) beneficiază şi militarii, poliţiştii şi poliţiştii de penitenciare care la data decesului nu mai aveau această calitate, indiferent de vechimea în serviciu realizată în ultima lună calendaristică, anterioară stării de urgenţă. Ajutorul de deces se achită de către fostul angajator, conform art. 83 lit. a) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pe perioada stării de urgenţă instituite prin Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgenţă pe teritoriul României şi prelungite prin Decretul nr. 240/2020 privind

prelungirea stării de urgență pe teritoriul României se suspendă termenele și procedurile pentru revizuirea medicală în cazul persoanelor care beneficiază de pensie de invaliditate, respectiv de pensie de urmaș, stabilite în condițiile Legii nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare, și Legii nr. 223/2015, cu modificările și completările ulterioare, urmând a fi reluate în termen de 30 de zile de la data încetării stării de urgență.

(2) Deciziile asupra capacității de muncă emise de medicul expert al asigurărilor sociale, precum și de comisiile de expertiză medico-militară de pe lângă spitalele din sistemul de apărare națională, ordine publică și securitate națională rămase definitive și documentele doveditoare ale calității de reprezentant legal ori mandatar, al persoanelor pentru care s-au emis deciziile de pensii, a căror valabilitate încetează în perioada prevăzută la alin. (1), își prelungesc valabilitatea până la expirarea perioadei de 30 de zile de la data încetării stării de urgență.

(3) Plata pensiilor de invaliditate stabilite în baza deciziilor medicale asupra capacității de muncă prevăzute la alin. (2) se suspendă începând cu luna următoare celei în care expiră perioada de 30 de zile de la data încetării stării de urgență, în situația neprezentării noului document, prevăzut de lege, după caz.

(4) Plata pensiei de urmaș se efectuează, fără dovada continuării studiilor într-o formă de învățământ organizată potrivit legii, în situația copiilor urmași dacă se află în continuarea studiilor. Dovada continuării studiilor se prezintă casei teritoriale de pensii/casei de pensii sectoriale în termen de 30 zile de la data încetării stării de urgență.

Art. 3. — Pe perioada stării de urgență asigurații care solicită dispozitive medicale în vederea corectării și recuperării deficiențelor organice, funcționale sau fizice, ca urmare a unui accident de muncă sau boală profesională, și pentru care nu se eliberează în perioada stării de urgență o recomandare medicală pot transmite prin poștă sau în format electronic caselor teritoriale de pensii recomandarea medicului curant eliberată anterior instituirii stării de urgență.

Art. 4. — (1) Certificatele de concediu medical eliberate în perioada stării de urgență aferente cazurilor de accident de muncă sau boală profesională se transmit caselor teritoriale de pensii prin poștă sau mijloace electronice de transmitere la distanță de către beneficiarii de indemnizații sau de către persoanele juridice care au calitatea de angajatori.

(2) În vederea recuperării indemnizațiilor reglementate de Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în perioada stării de urgență se suspendă vizarea certificatelor de concediu medical de către direcțiile de sănătate publică pentru cazurile de boli profesionale, de casele teritoriale de pensii pentru cazurile de

accident de muncă sau de medicii de medicina muncii pentru certificatele de concediu medical pentru trecere temporară în alt loc de muncă sau reducerea timpului de muncă.

(3) În termen de 30 de zile de la data încetării stării de urgență, beneficiarii de indemnizații sau persoanele juridice care au calitatea de angajatori vor depune la casa teritorială de pensii din raza administrativ-teritorială certificatele de concediu medical însoțite de documentele justificative, în original, avizate de către direcțiile de sănătate publică, casele teritoriale de pensii, respectiv medicii de medicina muncii, după caz.

Art. 5. — (1) În perioada stării de urgență despăgubirea în caz de deces reglementată de art. 45 din Legea nr. 346/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se acordă la cererea solicitantului, persoană fizică sau juridică, în baza documentelor transmise casei teritoriale de pensii, prin poștă sau mijloace electronice de transmitere la distanță.

(2) Persoana îndreptățită transmite casei teritoriale de pensii din raza de domiciliu a persoanei asigurate decedate sau din raza administrativ-teritorială de care aparține următoarele documente:

- a) cerere privind acordarea despăgubirii în caz de deces;
- b) copia actului de identitate al solicitantului;
- c) copia documentelor justificative/declarație pe propria răspundere din care să rezulte că solicitantul a suportat cheltuielile ocazionate de deces, după caz;
- d) copia certificatului medical constatator al decesului în caz de boală profesională;
- e) dovada contului bancar, conform extrasului de cont anexat de solicitant.

(3) Plata despăgubirii în caz de deces se face prin mandat poștal — la domiciliul solicitantului sau în cont bancar, după caz, conform extrasului de cont comunicat de solicitant, în termen de 5 zile de la depunerea documentelor.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) își încetează aplicabilitatea la 30 de zile de la data încetării stării de urgență.

Art. 6. — (1) Sumele necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile administrației publice locale a obligațiilor prevăzute la art. 11 din Ordonanța militară nr. 8/2020 privind măsuri de prevenire a răspândirii COVID-19, cu modificările ulterioare, se asigură din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prin suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoare adăugată alocate pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2020, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (3) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Valoarea nominală a alocației de hrană și indemnizației de cazare suportate din sumele transferate din fondul de rezervă conform alin. (1), precum și modalitatea de decontare a acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

PRIM-MINISTRU  
**LUDOVIC ORBAN**

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

**Raluca Turcan**

Ministrul muncii și protecției sociale,

**Victoria Violeta Alexandru**

Ministrul apărării naționale,

**Nicolae-Ionel Ciucă**

Ministrul afacerilor interne,

**Marcel Ion Vela**

Ministrul sănătății,

**Nelu Tătaru**

Ministrul finanțelor publice,

**Vasile-Florin Cițu**

## GUVERNUL ROMÂNIEI

## HOTĂRÂRE

## privind modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 282/2020

## pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2017 privind Programul de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii — IMM INVEST ROMÂNIA

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

**Articol unic.** — Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2017 privind Programul de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii — IMM INVEST ROMÂNIA, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 282/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 8 aprilie 2020, se modifică și se completează după cum urmează:

**1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Valoarea maximă cumulată a finanțărilor garantate de stat care pot fi acordate unui beneficiar în cadrul facilității prevăzute la alin. (1) este de 10.000.000 lei. Beneficiarii care se încadrează în categoria microîntreprinderilor sau întreprinderilor mici pot cumula creditele/liniile de credit pentru finanțarea capitalului de lucru prevăzute la alin. (1) lit. b) cu creditele pentru realizarea de investiții prevăzute la alin. (1) lit. a), în limita plafonului de cumul de 10.000.000 lei.”

**2. La articolul 1, alineatele (3) și (8) se abrogă.**

**3. La articolul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(4) În cadrul schemei de ajutor de stat asociate acestui Program, pentru creditele prevăzute la alin. (1), MFP plătește granturile reprezentând dobânzile aferente creditelor/liniilor de credit pentru finanțarea capitalului de lucru și a creditelor pentru investiții, comisionul de administrare și comisionul de risc, în procent de 100% din bugetul MFP — Acțiuni generale, de la titlul 55 «Alte transferuri», alineatul 55.01.46 «Transferuri către întreprinderi în cadrul schemelor de ajutor de stat». Din ajutorul de stat se acoperă plata dobânzii datorate de beneficiarii Programului până la data de 31 decembrie 2020, precum și valoarea integrală a comisionului de administrare și a comisionului de risc datorat pe întreaga durată de derulare a creditului garantat în cadrul Programului.”

**4. La articolul 1 alineatul (7), literele b) și c) și alineatul (18) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„b) comisionul de risc — comisionul de risc datorat MFP de către beneficiarul Programului. Comisionul de risc se calculează de către FNGCMM, pentru întreaga perioadă de valabilitate a garanției, ca procent diferențiat în funcție de durata garanției, fiind aplicat la valoarea/soldul garanției la sfârșitul anului/anilor de derulare a garanției. Comisionul de risc se regularizează la scadența finală a creditului, în funcție de soldul efectiv al garanției, pentru întreaga perioadă de derulare a garanției, prin plata diferenței de către beneficiar, dacă este cazul.

Obligația de plată a comisionului de risc este acoperită din ajutorul sub formă de grant primit de beneficiar pe toată durata de valabilitate a garanției.

După încetarea aplicabilității schemei de ajutor de stat, pentru noile credite contractate sau dacă se majorează/prelungeste creditul contractat inițial, sumele reprezentând comisionul de risc se calculează de către FNGCMM și se virează de către beneficiarii programului într-un cont de venituri

bugetare distinct, deschis la unitățile Trezoreriei Statului din cadrul organelor fiscale centrale competente în administrarea obligațiilor fiscale datorate de aceștia.

Formula de calcul al comisionului de risc este următoarea:

Comision de risc = (valoarea<sup>1</sup>/soldul<sup>2</sup> garanției la 31 decembrie al anului anterior\*procent comision anual\*nr. luni de garantare din anul respectiv<sup>3</sup>)/12

Prin ordin al ministrului finanțelor publice procentul comisionului de risc va fi stabilit diferențiat în funcție de durata garanției de stat.

c) comisionul de administrare convenit FNGCMM pentru întreaga perioadă de derulare a schemelor de ajutor de stat se suportă din bugetul de stat, prin bugetul MFP — Acțiuni generale în cadrul schemei de ajutor de stat asociate acestui Program.

Comisionul de administrare se regularizează la scadența finală a creditului, în funcție de soldul efectiv al creditului, pentru întreaga perioadă de derulare a creditului, prin plata diferenței de către beneficiar sau FNGCMM, după caz.

După încetarea schemei de ajutor de stat, pentru noile credite contractate sau dacă se majorează/prelungeste creditul contractat inițial, comisionul de administrare se datorează FNGCMM de către beneficiarul Programului și este virat de instituția de credit pe toată perioada de valabilitate a garanției și, după caz, până la data înregistrării la FNGCMM a cererii de plată și este calculat la valoarea/soldul garanției la sfârșitul anului/anilor de derulare a garanției. Nivelul comisionului de administrare se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Formula de calcul al comisionului de administrare este următoarea:

Comision de administrare = (valoarea<sup>1</sup>/soldul<sup>2</sup> garanției la 31 decembrie al anului anterior\*procent comision anual\*nr. luni de garantare din anul respectiv<sup>3</sup>)/12

.....  
(18) Formalitățile de înscriere, modificare, reînnoire și radiere a ipotecilor legale imobiliare și/sau mobiliare instituite conform prevederilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, se efectuează de către instituția de credit în/din cartea funciară a imobilelor și/sau în/din Registrul Național de Publicitate Mobiliară, respectiv în/din registrele de evidență și publicitate asimilate, după caz, în baza contractului de garantare, cu respectarea prevederilor art. 8 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare. Pentru formalitățile de modificare/radiere a ipotecilor legale imobiliare și/sau mobiliare instituția de credit trebuie să obțină acordul expres al FNGCMM. Ipotecile legale imobiliare și/sau mobiliare asupra activelor finanțate prin credit, instituite în favoarea statului român, reprezentat de MFP, și a instituției de credit, vor avea rangul I pe toată perioada de

<sup>1</sup> În anul acordării garanției comisionul de risc se calculează la valoarea maximă a garanției. Pentru liniile de credit fără grafic de rambursare în formula de calcul al comisionului de risc se utilizează valoarea maximă a garanției.

<sup>2</sup> Pentru anii următori de acordare a garanției, comisionul de risc se calculează la soldul estimat al garanției pentru anul anterior.

<sup>3</sup> Inclusiv luna în care intră în vigoare garanția, exclusiv ultima lună de valabilitate a garanției de stat.

valabilitate a garanției, respectiv până la momentul formulării cererii de plată a garanției de către instituția de credit.”

**5. La articolul 8, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:**

„(3) Beneficiarul este eligibil pentru acordarea unui grant în limita plafonului de cumul prevăzut la art. 3 alin. (1) sau alin. (4) lit. a) din Schema de ajutor de stat pentru susținerea activității IMM-urilor în contextul crizei economice generate de pandemia COVID-19, aprobată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 42/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2017 privind Programul de susținere a întreprinderilor mici și mijlocii — IMM INVEST ROMÂNIA, precum și pentru aprobarea Schemei de ajutor de stat pentru susținerea activității IMM-urilor în contextul crizei economice generate de pandemia COVID-19, după caz.”

**6. La articolul 11 alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„d) fiecare potențial beneficiar aplicant trebuie să completeze online datele de identificare, să atașeze declarația IMM în format pdf., completată și semnată pe formatul prevăzut în anexa nr. 1 la Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările și completările ulterioare, precum și opțiunea pentru tipul de credit solicitat.”

**7. La articolul 12 alineatul (3), literele a) și g) se abrogă.**

**8. La articolul 12 alineatul (3), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„c) declarația pe propria răspundere a beneficiarului finanțării garantate, din care să rezulte îndeplinirea condițiilor de acordare a ajutorului de stat sub formă de grant, a criteriilor de eligibilitate prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a), b) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, precum și respectarea prevederilor art. 3 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, emisă cu cel mult 30 de zile calendaristice înainte de data transmiterii solicitării de garantare;”

**9. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(2) Se acordă FNGCMM un mandat special, în vederea emiterii acordului privind modificarea/radierea din cartea funciară/ Registrul Național de Publicitate Mobiliară a ipotecilor legale imobiliare și/sau mobiliare prevăzute la art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 1 alin. (17)—(19). Mandatul special se acordă prin contractul de garantare pentru ipotecile individualizate conform prevederilor art. 19 alin. (2).”

**10. La articolul 22 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) cererile de executare silită a beneficiarului și a tuturor terților garanți înregistrate la executorul judecătoresc și/sau, după caz, cererea de deschidere a procedurii de insolvență a beneficiarului/declarația de creanță, împreună cu dovada transmiterii documentului la instanța competentă, documentul care atestă preluarea în posesie, în mod pașnic, a bunului afectat garanției, în copie certificată de instituția de credit pentru conformitate cu originalul. Fac excepție ipotecile legale

imobiliare și/sau mobiliare asupra activelor finanțate prin credit pentru care procedurile de recuperare se efectuează de organele fiscale competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și ipoteca reală mobilă constituită asupra depozitului colateral;”

**11. La articolul 23, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(2) FNGCMM aprobă cererea de plată a garanției, în condițiile transmiterii tuturor documentelor prevăzute la art. 22, a asumării de către instituția de credit a verificării îndeplinirii la data acordării finanțării a obligației prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, și a respectării de către instituția de credit a obligațiilor prevăzute la art. 1 alin. (13), art. 14 alin. (1) și (2) și art. 16 alin. (5).

„(4) FNGCMM respinge cererea de plată a garanției, în condițiile transmiterii incomplete a documentelor care însoțesc cererea de plată prevăzute la art. 22 și/sau neasumării de către instituția de credit a verificării îndeplinirii la data acordării finanțării a obligației prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 209/2018, cu modificările și completările ulterioare, și/sau nerespectării de către instituția de credit a obligațiilor prevăzute la art. 1 alin. (13), art. 14 alin. (1) și (2) și art. 16 alin. (5).”

**12. La articolul 24, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„(3) În cazul în care comunicarea titlului de creanță potrivit alin. (2) nu a fost posibilă, aceasta se poate realiza prin publicitate, respectiv prin afișarea, concomitent, la sediul FNGCMM și pe pagina de internet a acestuia, a unui anunț în care se menționează că a fost emis titlul de creanță bugetară pe numele debitorului.

(4) Anunțul prevăzut la alin. (3) se menține afișat cel puțin 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:

- a) denumirea debitorului;
- b) adresa sediului social, codul unic de înregistrare/codul de identificare fiscală a debitorului;
- c) numărul și data emiterii titlului de creanță bugetară.”

**13. La articolul 26, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (2) și (3), cu următorul cuprins:**

„(2) În situația finalizării executării silite imobiliare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală pentru recuperarea valorii de executare a garanției plătite finanțatorului de către Ministerul Finanțelor Publice și a tuturor accesoriilor aferente, precum și în situația recuperării integrale a creanței bugetare rezultate din plata valorii de executare a garanției de către beneficiar, Ministerul Finanțelor Publice emite acordul privind radierea dreptului de ipotecă legală de rang I în favoarea statului român, la solicitarea organelor fiscale competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Instituțiile de credit vor efectua procedurile de radiere a dreptului de ipotecă legală de rang I în favoarea statului român, în baza comunicărilor organelor fiscale competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală însoțite de acordul Ministerului Finanțelor Publice.”

PRIM-MINISTRU  
**LUDOVIC ORBAN**

Contrasemnează:  
Ministrul finanțelor publice,  
**Vasile-Florin Cițu**

Ministrul economiei, energiei și mediului de afaceri,  
**Virgil-Daniel Popescu**

**DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI****GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru completarea Deciziei prim-ministrului nr. 35/2020  
privind numirea doamnei Simona Mihaela Bratulescu  
în funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Articol unic. — La articolul unic al Deciziei prim-ministrului nr. 35/2020 privind numirea doamnei Simona Mihaela Bratulescu în funcția de secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Doamna Simona Mihaela Bratulescu, secretar de stat la Cancelaria Prim-Ministrului, exercită atribuții în domeniul dezvoltării regionale și al Strategiei Dunării.”

PRIM-MINISTRU  
**LUDOVIC ORBAN**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Antonel Tănase**

București, 27 aprilie 2020.  
Nr. 227.

**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind revocarea domnului Laurențiu Țeț din funcția  
de președinte, cu rang de secretar de stat, al Casei Naționale  
de Pensii Publice și președinte al consiliului de administrație**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul muncii și protecției sociale prin Adresa nr. 3.108/VVA din 16 aprilie 2020, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/8.760/A.T. din 27 aprilie 2020,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 133 alin. (2), (4) și (9) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare,

**prim-ministrul** emite prezenta decizie.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Laurențiu Țeț se revocă din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Casei Naționale de Pensii Publice și președinte al consiliului de administrație.

Art. 2. — Începând cu data prevăzută la art. 1, atribuțiile de președinte, cu rang de secretar de stat, al Casei Naționale de Pensii Publice și președinte al consiliului de administrație se exercită de domnul Tomiță Murgoci, secretar general, până la numirea conducătorului instituției, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU  
**LUDOVIC ORBAN**

Contrasemnează:  
Secretarul general al Guvernului,  
**Antonel Tănase**

București, 27 aprilie 2020.  
Nr. 228.

---

# ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

## ORDIN

### privind modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 1.532/2020 al Agenției Naționale de Programe de Sănătate din cadrul Ministerului Sănătății, având în vedere prevederile:

— art. 26 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României;

— art. 51 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 2 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 155/2017 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2017 și 2018, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 252/2020 privind stabilirea unor măsuri în domeniul sănătății pe perioada instituirii stării de urgență pe teritoriul României,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

**Art. I.** — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 și 223 bis din 31 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 1, punctul 4 „Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2020” se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2020

mii lei

Programele naționale de sănătate publică	Buget de stat	
	Credite de angajament aprobate 2020	Credite bugetare aprobate 2020
I. Programul național de boli transmisibile, din care:	369.817	297.774
Programul național de vaccinare	183.041	110.998
Programul național de supraveghere și control al bolilor transmisibile prioritare	38.349	38.349
Programul național de supraveghere și control al infecției HIV	137.833	137.833
Programul național de supraveghere și control al tuberculozei	10.339	10.339
Programul național de supraveghere și control al infecțiilor nosocomiale și monitorizarea utilizării antibioticelor și a antibiotic-resistenței	255	255
II. Programul național de monitorizare a factorilor determinanți din mediul de viață și muncă	607	607
III. Programul național de securitate transfuzională	23.936	23.936
IV. Programele naționale de boli netransmisibile, din care:	31.801	31.801
Programul național de depistare precoce activă a cancerului de col uterin	3.341	3.341
Programul național de sănătate mintală și profilaxie în patologia psihiatrică	652	652
Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană	19.405	19.405
Subprogramul de transplant de celule stem hematopoietice periferice și centrale	5.597	5.597
Subprogramul de fertilizare in vitro și embriotransfer	2.120	2.120
Programul național de evaluare a statusului vitaminei D	417	417
Programul național de tratament pentru boli rare	183	183
Programul național de management al registrelor naționale	86	86
V. Programul național de evaluare și promovare a sănătății și educației pentru sănătate	416	416
VI. Programul național de sănătate a femeii și copilului	5.084	5.084
Total buget programe naționale de sănătate publică 2020	431.661	359.618
MS — acțiuni centralizate nerepartizate	290.690	362.733
Reținere 10%	80.262	80.262
<b>TOTAL BUGET AN 2020</b>	<b>802.613</b>	<b>802.613”</b>

2. În anexa nr. 2, la capitolul I „Programele naționale de boli transmisibile”, titlul I.2 „Programul național de supraveghere și control al bolilor transmisibile prioritare”, litera E „Indicatori de evaluare”, la punctul 1 „Indicatori fizici”, subpunctul 1.3.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.3.1. număr testări RT-PCR pentru identificarea 2019-nCoV efectuate: 155.165;”.

3. În anexa nr. 2, la capitolul I, titlul I.2, litera G „Unități de specialitate care implementează:”, după subpunctul 4.60 se introduc patru noi subpuncte, subpunctele 4.61—4.64, cu următorul cuprins:

„4.61. Spitalul Municipal de Urgență «Elena Beldiman» Bârlad;

4.62. Spitalul Clinic Județean de Urgență «Sf. Apostol Andrei» Constanța;

4.63. Direcția de Sănătate Publică Teleorman;

4.64. Spitalul Județean de Urgență Piatra-Neamț.

NOTĂ:

Unitățile de specialitate care realizează testarea RT-PCR pentru stabilirea diagnosticului de sindrom respirator acut sever determinat de noul coronavirus COVID-19 au obligația de a asigura prelucrarea probelor recoltate de către personalul de specialitate din cadrul direcțiilor de sănătate publică, serviciilor de ambulanță județene, Serviciului de Ambulanță București—Ilfov sau din cadrul unităților sanitare, după caz, conform metodologiei de supraveghere, pe baza arondării teritoriale realizate de către Institutul Național de Sănătate Publică, prin Centrul Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile. Indicația testării prin metoda de laborator RT-PCR a persoanelor suspecte de infectare cu virusul 2019-nCoV se realizează de către orice medic care depistează un caz suspect.”

**Art. II.** — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică, furnizorii de servicii medicale, publici sau privați, precum și instituțiile publice care derulează programe naționale de sănătate publică vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

**Art. III.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,  
**Horațiu Moldovan,**  
secretar de stat

București, 27 aprilie 2020.

Nr. 689.

---

---

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

